

פרשת קרח

אתם עשיתם את כל הרעה הזאת - שמואל (א, יב)

סיפור מופלא עד למאוד, הוליד בעקבותיו שאלה נדירה ומעניינת. ומעשה שהיה כך היה:

מעשה במורה שהרבה להתלונן על אחד מתלמידיו - יענקל'ה. המורה טען כי הילד אינו רגוע, ומחולל מהומה ובלאגן בכיתה. כמעט ולא עבר יום, שלא קיבל הילד עונשים, ולפעמים אף הרחיק אותו המורה מבית הספר ליום או יומיים.

ויהי היום, קרא המורה לאביו של יענקל'ה והודיעו: "אי אפשר יותר להמשיך כך! יענקל'ה שלך זקוק ל'רטליון'!" (רטליון היא תרופה הניתנת לסובלים מהיפראקטיביות, ומביאה להרגעה, ערנות וריכוז). תחילה ניסה האב לשכנעו כי בנו אינו סובל כלל מבעיות התנהגות ואי-שקט, "הוא דוקא רגוע מאד, ומסוגל להתרכז לאורך זמן ברגיעה מוחלטת". אך משהמשיך המורה להתעקש, התחנן האב: "אנא רחם עלי, מהיכן אקח רטליון, אין לי כסף לזה. אני תפרן". אך המורה בשלו: "איני מסוגל יותר להחזיק את בנך. חזר על הפתחים וקנה רטליון!"

בלית ברירה הסכים האב לרכוש את הרטליון, אך הוסיף לשאול: "אני ורעייתי עוזבים את הבית מוקדם בבוקר, והיאך נוכל ליתן לו קודם הלימוד את הרטליון,?" "הסר דאגה מלבך", הרגיעו המורה, "אני אדאג שיקבל את התרופה מידי בוקר".

- "איני מעוניין שכל הכיתה תראה שנוטל בני רטליון!"

- "אל דאגה יקירי, אני אשלח אותו מידי בוקר לחדר המורים, ואבקש ממנו שיכין עבורי כוס קפה, ושם יקח בסתר את הכדורים המונחים בארון". דברי המורה התקבלו על האבא.

ואכן, כך היה, האב קנה מכספו את הרטליון, ומידי יום ביומו נטל הילד כדור אחד. והתוצאות - פלאי פלאים! יענקל'ה הפך ממש למצוין שבמצוינים. כעבור חודשיים, יושב האב עם בנו המוצלח, ושואל אותו: "איך בכיתה,?" "עונה לו הבן: "תשמע אבא, משהו לא רגיל קורה. כבר חודשיים שיש שקט בכיתה, המורה מרוצה ממני מאד. הוא רגוע כלפי. לא צועק ומתרעם עלי כלל". האב השתומם. "מה הסיבה לכך בני?"

וכאן השיב הבן תשובה מסמרת שיער: "מה הסיבה אני לא יודע. אבל מה שכן אני יודע, שבכל בוקר לקראת סוף התפילה המורה שולח אותי להכין לו קפה. אני מגיע לחדר המורים, מכין קפה, לוקח כדור קטן, ומשליך אותו ל---תוך כוס הקפה!!! המורה שותה את הקפה, והוא נרגע..."

התברר שמי שסבל מאי-שקט והפרעות ריכוז, היה לא אחר מאשר המורה.&

הדבר נודע לבסוף למורה, והוא הבין כי הבעיה היתה שלו. הוא האשם בכל מה שקרה ולא התלמיד. המורה ניגש אל תלמידו, וביקש את סליחתו, ואכן התלמיד, שהינו בעל מידות תרומיות, נענה לו וסלח בלב שלם.&

והנה, פנה המורה למו"ר הגאון יצחק זילברשטיין שליט"א, סיפר לו את כל הסיפור, וביקש לשאול: "נתעוררתי כעת בשאלה חמורה - האם אני חייב להשיב לאבא האביון את דמי הרטליון?"

השיב מו"ר שליט"א:& מעיקר הדין היה נראה שהמורה צריך לשלם עבור הרטליון, מאחר ונתברר שהוא

פרשת קרח

האשם, והוא זה שהיה זקוק לתרופה ונהנה ממנה. אולם, מאחר והאבא שילם על מנת שבנו ימשיך בלימודים בהצלחה, ניחא לו לאב להוציא הוצאות על כך, ואדרבא, נהנה האב בכפלים - גם שלא הורחק בנו מבית הספר, וגם שלא קיבל סמים מיותרים!...

ועל כל פנים, המוסר עבורנו עצום - כמה אנו ממהרים להאשים את השני ולדונו לכף חובה. כמה חשוב שנתבונן בעצמנו תחילה, האם לא בשלי כל המצב הזה? איך אמרו חז"ל - "קשוט עצמך ואחר כך קשוט אחרים!" ובפרט כשבאים להטיל עונש כלשהו על התלמיד או הבן, כמה עלינו לחשוב לפני כן, האם באמת העונש מגיע לו...!

מקור: ["והערב נא" - חלק ב